

Arrest

nr. 55 586 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HUYLEBROUCK, die loco advocaat H. ERSAHIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 februari 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 10 juli 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd op 22 december 2009 door de administratieve diensten van de gemeente Heusden-Zolder op de hoogte gesteld van het feit dat verzoekster niet langer was tewerkgesteld en verzocht verzoekster bij schrijven van 5 maart 2010 om bewijzen van haar activiteit in België voor te leggen.

1.4. Op 11 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 29 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (G., N.) (...) van Franse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed op 02.02.2009 de aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer en werd, op 10.07.2009 in het bezit gesteld van de E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal is gewijzigd.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene, volgens de gegevens van de RSZ-databank (dimona), van 28.04.2009 tot 30.06.2009 tewerkgesteld was in België. De aangeleverde loonfiches (april, mei en juni 2009) bevestigen de tewerkstelling bij Equima BVBA. Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het on(t)slag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op haar van toepassing en kan betrokkene dus niet meer beschouwd worden als werknemer. Overeenkomstig art. 42 bis, §1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, zich moest wenden tot het OCMW. Het OCMW bevestigde aan de hand van een attest en een verklaring van dd. 12.03.2010 (overgemaakt op 15.03.2010) dat betrokkene sedert 01.08.2009 een volledig leefloon als persoon met gezinslast geniet en bijkomende steun heeft gekregen (o.a. voorschotten op kinderbijslag, kraamgeld, tussenkomst voor stookolie en hospitalisatiekosten). Betrokkene dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden. Deze bestaansmiddelen worden echter te beschikking gesteld door de Belgische overheid. Betrokkene geniet het volledig leefloon reeds maandenlang, waardoor zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Het feit dat betrokkene een zoon heeft die de Belgische nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het hebben van een Belgische zoon is immers geen uitzonderingsgrond om de E-kaart te kunnen behouden overeenkomstig art. 42bis, §2.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Zoals reeds in de feitelijke uiteenzetting werd aangehaald was verzoekster tewerkgesteld bij het Belgisch bedrijf B.V.B.A. EQUIMA.

Om verschillende redenen, onafhankelijk van haar wil, werd een einde gesteld aan deze tewerkstelling.

Enerzijds verkeerde de werkgever van verzoekster in ernstige financiële moeilijkheden en werd deze laatste failliet verklaard (...) en anderzijds stonden haar zwangerschap en de zorg van haar twee dochters en pasgeboren kind in de weg om in die periode op zoek te gaan naar nieuw werk. Bovendien geraakte zij enige tijd later weer zwanger.

Nochtans had verzoekster onmiddellijk nadat haar tewerkstelling bij de B.V.B.A. EQUIMA was afgelopen ingeschreven bij de VDAB (stuk 7,a), doch stond haar zwangerschap in de weg te gaan werk. Verzoekster meent hierover dat mag worden aangenomen dat in die omstandigheden van haar niet kon verwacht worden dat zij - hoewel zij de intentie daartoe wel had - alles in zijn werking zou stellen om naar nieuw werk te zoeken. Bijgevolg moet worden besloten dat deze werkloosheid onvrijwillig was. De zorg van haar pasgeboren kindje en haar dochters waren voor haar prioritair, nu zij er ook als enige voorstond. Daarenboven zou de familiale situatie van verzoekster alsook haar tweede zwangerschap door ieder werkgever worden aanzien als een beletsel om haar al dan niet aan te werven.

Het weze duidelijk dat verzoekster volkomen onvrijwillig werkloos is gevallen en bijgevolg zich wel degelijk bevindt in de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 42bis § 2 van de wet van 15.11.1980. Voor verzoekster is dit slechts een tijdelijke situatie en eenmaal zij weer in de mogelijkheid is te werken, zal zij zich inschrijven bij de bevoegde diensten voor het zoeken naar werk. Zo heeft zij zich opnieuw op 08.06.2010 bij de VDAB ingeschreven (stuk 7,b) en werd voor haar ditmaal een actieplan uitgestippeld voor een intensieve begeleiding naar werk. Zij had zich reeds voor het volgen van Nederlandse cursussen ingeschreven. Uit deze elementen mag dan ook worden besloten dat verzoekster niet zomaar stilzit, integendeel.

Vervolgens vindt verzoekster het merkwaardig dat een dergelijke beslissing werd genomen, aangezien de gemeente zeer goed op de hoogte was van haar situatie, met name haar pasgeboren zoontje en haar zwangerschap. De zoon van verzoekster werd ingeschreven in de gemeente en wordt zelfs vermeld in de bestreden beslissing, zij het dat dit op zich niet volstaat als uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42bis § 2 van de wet van 15.11.1980.

Nochtans is dit niet de enige reden waarom verzoekster meent dat de beslissing niet juist is, minstens niet wordt gedragen door afdoende argumenten, maar wel het gegeven dat zij in onvrijwillig zonder werk is gevallen, omdat haar voormalige werkgever failliet werd verklaard. In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd heeft zij zich wel degelijk bij de VDAB ingeschreven.

Bij gevolg dient deze situatie wel degelijk als een uitzonderingsgrond worden beschouwd en meent verzoekster dat bij de beslissing hier geen rekening mee werd gehouden.

Inzake het ontvangen van leefloon e.a. - dewelke inderdaad werden ter beschikking gesteld door de Belgische overheid - wenst verzoekster op te merken dat zij op dat ogenblik behoeftig was en deze meer dan nodig had om te voorzien in de zorg en kosten van haar 3 kinderen, waarvan de jongste nog maar enkele maanden oud en de Belgische nationaliteit bezit. Deze bestaansmiddelen waren dan ook niet in se voor haarzelf, maar eerder voor haar kinderen."

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

"(...)

De verwerende partij benadrukt vooreerst dat uit de stukken van het administratief dossier, alsmede uit de beschouwingen van de verzoekende partij niet blijkt dat verzoekster sinds de beëindiging van haar tewerkstelling op 30.6.2009 niet meer tewerkgesteld is geweest.

Bovendien geniet verzoekster sinds 01.08.2009 een leefloon.

Verzoekster betwist dit ook niet.

Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 40, § 4, 1° en niet op grond van artikel 40, § 4, 2° of 3° (de niet actieve EU-burger), zodat het volstaat na te gaan of verzoekster nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters kritiek ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat zij ingevolge haar zwangerschap en bevalling onvrijwillig werkloos was, doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing.

Immers, wordt in de bestreden beslissing alsook in de wet uitdrukkelijk gesteld dat de onvrijwillige werkloosheid ten minste zes maanden duurt.

“Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt is de periode van minimum zes maanden waarbinnen het statuut van werknemer kan behouden blijven, verstreken, rekening houdend met het feit dat ze aanvangt op 4 januari 2009. Verzoekster kon derhalve ook niet op grond van artikel 42 bis, 2, 3°, van de Vreemdelingenwet nog beschouwd worden als werknemer. De Raad stelt te dezen vast dat verzoekster sedert 4 januari 2009 ten minste zes maanden heeft kunnen blijven genieten van zijn statuut van werknemer zonder aangetoond te hebben dat hij ingeschreven was als werkzoekende.” (R.v.V. nr. nr. 42 950 van 30 april 2010)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 01.08.2009 met haar kinderen ten laste is van het OCMW, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

‘Verzoekers kritiek ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk heeft aldus betrekking op een overtollig motief en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 14 juli 2009 samen met zijn 6 kinderen ten laste is van het OCMW zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.’ RvV nr. 38 629 van 11 februari 2010

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beroept op haar zwangerschap.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat een zwangerschap of een geboorte van een Belgisch kind, geen reden is om gedurende 12 maanden werkloos te zijn.

Bovendien werd in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op het feit dat verzoekster inmiddels een Belgisch kind heeft:

“Het feit dat betrokkene een zoon heeft die de Belgische nationaliteit heeft doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het hebben van een Belgische zoon is immers geen uitzonderingsgrond om de E-kaart te kunnen behouden overeenkomstig artikel 42bis §2.”

Zoals verzoekster in zijn middel bevestigt, was zij slechts tot 30.6.2009 tewerkgesteld.

Bij het nemen van de bestreden beslissing was verzoekster aldus meer dan 12 maanden werkloos. Dit wordt door de verzoekende partij niet tegengesproken, noch weerlegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster heeft aangetoond dat zij nog een reële kans maakt op tewerkstelling zoals omschreven in de voorwaarden van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980:

(...)

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat zij zich in één van de uitzonderingsmechanismen van artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet bevindt.

Verzoekster kan niet ernstig poneren dat zij de nodige inspanningen deed om tewerkgesteld te worden door te verwijzen naar documenten die dateren van na de beslissing dd. 5.3.2010, waarbij haar de mogelijkheid werd geboden te bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Bovendien, zo blijkt uit de inhoud van het verzoekschrift, is verzoekster opnieuw zwanger, zodat de kans dat zij opnieuw aan het werk zou gaan, miniem is.

Daar waar verzoekster verwijst naar een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 8.6.2010, dient te worden opgemerkt dat dit attest geenszins een bewijs van tewerkstelling inhoudt en bovendien niet werd overgemaakt aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid voor het nemen van de beslissing, en bijgevolg de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Door de gemachtigde werd terecht geoordeeld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 40, §4 van de wet dd. 15.12.1980 en niet (meer) in aanmerking komt voor de uitzonderingen zoals bepaald in art. 42bis §2 van de wet dd. 15.12.1980.

Een schending van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.”

3.1.3. In haar repliekmemorie herneemt verzoekster haar middel en stelt zij voorts nog het volgende:

“Verwerende partij merkt terecht op dat verzoekster niet ontkent dat zij een leefloon ontving. Doch verzoekster meent dat men hieruit mag besluiten dat verzoekster een “onredelijke belasting” zou zijn voor de Belgische Staat.

Zoals reeds aangehaald was dit leefloon broodnodig voor haar kinderen en om te voorzien in de kosten en zorg van haar pasgeboren kind.

Verder nam de vriend van verzoekster ook heel wat voor zijn rekening en kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster dit leefloon zonder meer ‘genoot’.
Alleszins moet worden aangenomen dat het ‘onredelijk’ karakter ervan door de vriend van verzoekster werd gedragen.

Tot slot grijp(t) verwerende partij de (tweede) zwangerschap van verzoekster aan om te stellen dat de kans dat verweerster opnieuw aan werk zou geraken zeer miniem is.

Verzoekster meent dat dit nogal voorbarig is om te stellen. De huidige situatie van verzoekster alsook haar vriend zijn grondig gewijzigd. De vriend van verzoekster heeft een goed inkomen en wenst als zelfstandige een zaak uit te bouwen. Binnen deze (nieuwe) zaak zal ook verzoekster een functie waarnemen, waardoor zij weerom actief zal zijn binnen de Belgische markt.

In het licht van al deze elementen besluit verzoekster dan ook dat niet mag worden gesteld dat zij zonder meer 12 maanden (!) zonder gegronde reden werkloos was.

Eerst was er het faillissement van haar voormalige werkgever en werd onafhankelijk van haar wil haar ontslag gegeven en nadien is gebleken dat zij zwanger was van haar vriend.

Verzoekster meent dan ook dat beide elementen een gegronde reden zijn voor haar werkloosheid.”

3.1.4. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde voorwaarden.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2 ° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster gesteund wordt door het OCMW, zodat zij niet kan voorhouden dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een burger van de Unie is die voldoet aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De bewering van verzoekster dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel is dan ook niet dienend. De beperking dat het verblijfsrecht van een burger van de Unie slechts kan beëindigd worden indien deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk geldt, gelet op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, namelijk enkel voor de burgers bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van dezelfde wet.

Verzoekster stelt dat zij ingeschreven is bij de VDAB en dat zij zal begeleid worden bij het zoeken naar werk, maar toont hiermee niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij niet meer voldeed aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont, ook door het opsommen van de redenen die er haar van weerhielden om werk te zoeken, door het uiteenzetten van haar vroegere prioriteiten en door het toelichten van haar intenties en toekomstplannen, niet aan dat zij werk zocht of een reële kans maakte om te worden aangesteld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Zij erkent daarentegen dat er voor werkgevers beletsels waren om haar aan te werven.

De wetgever heeft in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorts bepaald dat een burger van de Unie zijn verblijfsrecht in vier specifieke gevallen behoudt, zelfs indien hij niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Het betreft de volgende situaties:

- de burger van de Unie is ingevolge ziekte of een ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt.
- de burger van de Unie bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en hij heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven.
- de burger van de Unie bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en hij heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven. In deze situatie is zijn statuut van werknemer evenwel slechts gedurende zes maanden gegarandeerd.
- de burger van de Unie is onvrijwillig werkloos en start met een beroepsopleiding of hij is vrijwillig werkloos doch hij start een beroepsopleiding waarbij hij aantoont dat er een verband bestaat tussen zijn voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoekster betoogt dat zij werkloos werd ingevolge het faillissement van de onderneming waarin zij was tewerkgesteld en stelt dat zij gelet op twee opeenvolgende zwangerschappen en de zorg voor haar kinderen niet in staat was om te werken. Zij betoogt dat zij ingeschreven is bij de VDAB en geeft verder aan dat haar partner over een inkomen beschikt, zodat deze voor haar en haar kinderen kan instaan, en dat het feit dat zij een leefloon ontving niet toelaat te besluiten dat zij een onredelijke belasting vormt voor de Belgische Staat. Deze uiteenzetting laat evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekster, die slechts enkele maanden in België tewerkgesteld was, zich bevindt in één van de vier in artikel 42bis, § 2

van de Vreemdelingenwet voorziene situaties. Een schending van voormelde wetsbepaling wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoekster is nog geen jaar geleden bevallen van een kind van haar Belgische partner en is voor een tweede maal van deze laatste zwanger. Op grond van de Belgische nationaliteitswetgeving draagt het kind dat nog geen jaar oud is de Belgische nationaliteit.

Verzoekster is bovendien weerom zwanger van haar Belgische partner. Op het ogenblik dat Uw Raad vermoedelijk uitspraak zal doen, zal verzoekster een pasgeboren kind hebben. Indien verzoekster bevalt van haar kind, zal ook dit kind op basis van de Belgische nationaliteitswetgeving Belg zijn, aangezien het kind geboren wordt uit een Belgische vader.

Indien verzoekster haar verblijfsrecht zou worden ingetrokken, zal zij niet langer met haar vier kinderen en de vader van haar twee jongste kinderen een gezinsleven kunnen vormen.

Dit zou een schending van art. 8 E.V.R.M. inhouden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van liet land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

De notie familieleven' is een autonoom concept (Marcx t. België van 13juni 1979, Series A nr. 31, p. 11, § 31). Bijgevolg is het beantwoorden van de vraag of er al dan niet sprake is van het bestaan van een familieleven' een feitenkwestie die in concreto moet beoordeeld worden.

Er dient nagegaan te worden of er in de praktijk een hechte band bestaat. (K. t Verenigd Koninkrijk, nr. 11468/85, beslissing van de Commissie d.d. 15 oktober 1986)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gebiedt aldus dat gekeken wordt naar de facto bestaande familiebanden. Zo wordt er onder andere rekening gehouden met het feit of verzoekster feitelijk samenwoont met een persoon hier in België, wat in casu het geval is. (Johnston e.a. t. Ierland 18 december 1986 Uit dit arrest blijkt duidelijk dat samenwonen zonder gehuwd te zijn eveneens valt onder toepassing van artikel 8 E.V.R.M.

In casu blijkt overduidelijk dat verzoekster en haar partner samen met hun kinderen een gezin vormen. Zij hebben recent een kind gekregen en verwachten samen hun tweede kind.

Hiernaast worden de dochters van verzoekster opgevangen door de partner van verzoekster. Bijgevolg staat ondubbelzinnig vast dat hier sprake is van een familie- en gezinsleven.

Verzoekster meent dan ook dat op grond van artikel 8 E.V.R.M. en de rechtspraak van het Hof van Justitie in zaak C-200/02 (Chen) van 19-10-2004, het bestreden besluit strijdig is met het gewaarborgde recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

In de zaak Chen oordeelde het Hof van Justitie dat het verblijfsrecht van het jonge kind 'noodzakelijkerwijs' de aanwezigheid van de moeder impliceert, waardoor ook aan de moeder een verblijfsrecht toegekend moet worden.

Artikel 8 E.V.R.M. behoort tot de supranationale wetgeving en dient bij voorrang op de nationale wetgeving door de rechtscollages te worden toegepast.

Op datum van het bestreden besluit waren deze gewijzigde omstandigheden niet volledig gekend, doch meent verzoekster dat een zorgvuldig handelende overheid overigens slechts na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing zou nemen. Dit betekent dat het bestuur bij zijn besluitvorming met de meest recente en accurate gegevens rekening houdt. (R.v.St. nr. 186.197 van 11 september 2008, in de zaak A. 162.557/VII-37.154).

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de meest recente en accurate gegevens (gezin verzoekster en haar zwangerschap) zou zij nooit tot het bestreden besluit zijn gekomen."

3.2.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen ", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeksters verblijf een einde te stellen.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind, wat zij zoals verder uiteengezet naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953. 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105. 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoekster niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kinderen. De tijdelijke scheiding met het oog op liet vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M (EHRM Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996. 22 EHRR 228.).” (R.v.V. nr. 5942 dd. 18.1.2008)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters tweede middel dus niet kan worden aangenomen.”

3.2.3. In haar repliekmemoirie geeft verzoekster aan het middel te handhaven.

3.2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan het volstaan op te merken dat verzoekster met haar beschouwingen niet aantoonde dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, als een familielid van een burger van de Unie in de zin van voormelde bepaling kon beschouwd worden. In dit verband moet ook worden geduid dat verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar het arrest Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02), aangezien zij niet bewijst dat haar situatie vergelijkbaar is met deze die aanleiding gaf tot voormeld arrest. In dit arrest wordt immers gesteld dat de ouder van een minderjarige burger van de Unie, die daadwerkelijk voor deze minderjarige zorgt, op basis van het gemeenschapsrecht, een verblijfsrecht kan laten gelden op voorwaarde dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat waar hij verblijft. In voorliggende zaak staat het evenwel niet ter discussie dat verzoekster niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar kinderen niet ten laste komen van de Belgische overheidsfinanciën. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen enkel aan dat verzoekster over geen eigen inkomen beschikt en een beroep doet op steunverlening door het OCMW. Verzoekster erkent bovendien dat zij het haar toegekende leefloon “broodnodig (had) voor haar kinderen.”

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden vastgesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd een gezin vormde met de heer (E. A. A. J.), de man die zij heden als haar partner omschrijft en die voorheen haar werkgever was. Het loutere feit dat deze man het kind dat hij bij verzoekster verwekte meer dan zeven maanden na de geboorte erkende laat immers niet toe tot deze vaststelling te komen. Voorts kan enkel worden opgemerkt dat verzoekster, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, niet officieel met haar huidige partner samenwoonde en dat zij een leefloon ontving wat impliceert dat deze man – die blijkens de door verzoekster aangebrachte stukken een maandelijks inkomen heeft dat meer dan 1500 euro bedraagt – de gezinslasten niet op zich nam. Het bestaan van enige gezinsrelatie kan dan ook niet worden vastgesteld. De bewering van verzoekster dat zij opnieuw zwanger is, terwijl uit geen enkel stuk het vaderschap van haar huidige partner kan afgeleid worden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het gegeven dat de heer (E. A. A. J.) nadat de bestreden beslissing genomen was, en meer specifiek op 6 september 2010, zijn hoofdverblijfplaats overbracht naar het adres waar verzoekster verblijft laat evenmin toe te besluiten

dat verweerder artikel 8 van het EVRM zou geschonden hebben. Verweerder kon immers, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening houden met gezinsrelaties die werden verhuld of die pas later tot stand kwamen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft verweerder de bestreden beslissing zorgvuldig voorbereid en rekening gehouden met de in casu relevante gegevens.

De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoekster een aanvraag indient om, in functie van haar nieuwe partner, tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden.

Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben, zodat in casu hoe dan ook niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven vormt (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919; RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Het feit dat één van haar kinderen de Belgische nationaliteit heeft en haar bewering dat haar ongebooren kind deze nationaliteit zal verkrijgen vormt op zich immers geen obstakel om zich elders te vestigen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe enige inmenging in haar privé- of gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK